

vízcseppek egy része ránk hullott, mint a permet. Talán húsz fokot is zuhant a hőmérséklet, fázni kezdtünk vizes gönceinkben. A villámok fénye átütött a sátorponyván, ilyenkor felnyögtünk, talán sikkantottunk, vártuk a csattanást: attól féltünk, hogy a kopár területen előbb-utóbb belénk csap a következő. Erre talán volt is esély, de mindenféle más, megnevezhetetlen félelmek is ránk törtek, józan ésszel kizárható eseményektől való félelmek – de hol volt már a józan eszünk? –, például, hogy a Duna percek alatt több méterrel megárad, és úgy sodor el minket mindenestül, mint egy korhadt fatörzset: holttestünket majd csak hetekkel később, a Filatorigátnál találják meg.

De nem emiatt legemlékezetesebb ez a vihar.

Mikor már csendesedett, a vacogás mellé belénk mart az éhség: fő étkezésünk, a vacsora kimaradt, ettől, s talán a stressz miatt is, maró gyomorsavat büfögtünk fel. Egymásnak hátat vetve a nyirkos pokrócok alatt, végül mégis elaludtunk. Amikor felébredtem, csak négykézláb tudtam kimászni a sátorrom alól.

A Nap néhány ujjnyival már a Naszály felett állt. A korai napkeltekor szokásos, a víz felszínén végigfutó aranyhíd már tóvá terebélyesedett: vakító aranya felvetült az égre, szétszóródott a kékségben, ettől minden puhává, lággyá változott. Megszűnt a forróság, enyhe légáramlat járt, hűvös-kés langymeleg, csak annyira érezhetően, mint mikor egy szerelmes szemvilla véletlenül megérinti az arcod. Nyirkos ruhámban nem fáztam, nem voltam ál-

mos, sem fáradt, nem éreztem éhséget, mintha a test nyúgeit levetve könnyedén lebegtem volna. Csend volt, szokatlan, a biztonságérzet mosolyát előhívó csend. A vihar kitakarította a világot, nemcsak az eget, a környező hegyek zöldjeit, de eltüntette az emberi jelenlét mocskos nyomait is: úgy lépkedhettem a szűz homokon, mintha én lennék az első ember, aki rajta jár, az első és az egyetlen.

Olyan volt ez a reggel, mintha egy hosszú, félelmetes és fájdalmas haldoklást követő megsemmisülés után újrászülettem volna. Testi formámban ugyanaz maradtam, de ez a viharos haldoklás a lelkemet is kitakarította: félelmek, gátlások, szorongások nélkül olyan lettem, mint amilyen mindig is szerettem volna lenni előző életemben. Az a reggel mintha a boldogságos feltámadás ígéretének beteljesülése lett volna.

Valamivel később barátom is előmászott, leballagott a vízhez, leguggolt, kezét mosott, vagy csak bámulta, nem tudom. Észre kellett, hogy vegyen, de nem jött oda hozzám, még csak nem is intett. Nem terveztük meg előre, mennyi ideig leszünk a vízen, de a vihar után úgy gondoltuk, jó végszó volt, ideje hazamenni. Lefelé könnyű volt haladni, csorgott a nehéz ladik, estére Leányfalun voltunk. Útközben azt beszéltük, igazán nagyszerű volt ez a túra, és hogy jövőre megismételjük. De aztán soha többé nem hívtuk egymást: azt hiszem, túlságosan is kiadtuk magunkat, később már szégyelltük.

Egyre gyakrabban jut eszembe az a reggel. Néha még álmodom is róla.

PAPP FÜR JÁNOS

azt hiszem

*zápor után csak úgy ülni
súlytalan erkélynyi csöndben
figyelni ahogy elszivárog a víz
mázsás csatornafedelekek alá
minden cserépen felkel a nap
és a fény a házak falára
(festékes körmű szürrealista)
felhordja a színeket
formákba szorítja a várost
csak ülni és nézni
mindenhol passzos rám a nyugalom
ha megreccsen a szék alattam:
tudom hogy én következek*

Ízek

*Megterítesz, tányért, kést raksz
porcelánfehér reggelen.
Ragyogó, piros almát darabolsz
(ilyen az otthon íze).
Kávéillatot kavarsz,
de csak csöndesen;
nehogy felébressz.
Halkan kilépek a szobából,
jéghideg csempére hült valóság.
Oldalára borult üvegpopóhár a reggel.
Mezítláb érkezik a felismerés:
nekem kellett volna terítenem,
és a spájzban az almák
már túl ráncosak.*